

handlingerne om det foreliggende Forslag. Da Sagen imidlertid nu foreligger saaledes, at der er Udsigt til, at Lovforslaget i Løbet af denne Samling vil forlade dette Ting for maaske ikke senere at komme til Forhandling her, ønsker jeg dog at gøre nogle Bemærkninger. Hovedsagelig vil jeg udtale en Beklagelse over, at Forslaget i saa ringe Grad, som Tilfældet er, tager Sigte paa at forbedre Undervisningen for Børnene rundt omkring i Landet. Det er jo saaledes, at af de Krav, som oprindeligt bleve stillede, er en hel Del bleven tagen tilbage som uigennemførlig for Tiden, og hvad der er blevet tilbage, er efter min Formening et saa ringe Minimum, at jeg i høj Grad beklager, at man ikke har kunnet faa mere ind i Loven, saa at man var i Stand til at forbedre Undervisningen og Børneopdragelsen. I det hele taget er Forslagets hovedsagelige Karakter jo denne, at det tilsigter en Forbedring af Lærernes Lønningsvilkaar; og i saa Henseende ønsker jeg ogsaa, at Lovforslaget maa blive ført igennem, da jeg selvfølgelig er af den Mening, at det er nødvendigt, at Lærernes Kaar forbedres i meget væsentlig Grad. Men paa den anden Side kan man let faa det Indtryk, at naar Lovforslaget ikke indeholder mere, end det gør med Hensyn til den egentlige Opdragelse og Undervisning, at der saa her i Landet heller ikke er Trang til at gaa videre i denne Henseende. Det mener jeg imidlertid, der er. Jeg mener, der er meget alvorlige Grunde, der tale for; naar man har en Skolelov til Behandling her i Rigsdagen, at man bør gaa langt videre med Hensyn til Børneopdragelse og Børneundervisning; end det foreliggende Lovforslag tilsigter. Og jeg vil i saa Henseende henvise til Betænkningen fra den Kommission, som har været nedsat til at undersøge Statens Stilling over for Opdragelse af forsømte Børn, og fremkomme med Forslag i saa Henseende. Denne Kommissions Betænkning indeholder Oplysninger af en saa ligefrem oprørende Natur, at man skulde synes, at enhver, der læser dem, maa blive besjælet af Tanken om, at det er absolut nødvendigt, at der gribes kraftigt ind for at faa en bedre Børneundervisning og Børneopdragelse end den, vi have for Øjeblikket. Det er jo desværre saaledes her i Landet, at Børneforbrydelserne tage til i en ganske foruroligende Grad. Jeg skal tillade mig at nævne nogle af de Oplysninger, Betænkningen giver. Det oplyses saaledes, at Antallet af domfældte her i Landet i Aldersklasserne fra 15—20 Aar er i stadig Stig-

ning; og at Tilvæksten f. Eks. er betydeligt større end Tilvæksten af domfældte for alle Aldersklasser, samt at Tilvæksten ligeledes er betydeligt større end den samtidige Stigning i Folkemængden. Det belyses nærmere, hvorledes Forholdene ere for dømte Børn og dømte Personer af andre Aldersklasser. Disse Forhold ere da saaledes, at medens der for domfældte Personer af Mandkøn af alle Aldersklasser over 10 Aar fra Femaaret 1866—70 til Femaaret 1886—90 i Gennemsnit paa 100,000 Mennesker er en Stigning af ca. 12 pCt., er Stigningen for unge Mandspersoner fra 15—20 Aar ca. 52 pCt., og for Drengene under 15 Aar er den ikke mindre end ca. 120 pCt. Det er jo en ganske forfærdelig Stigning i Børneforbrydelserne, her viser sig, og saa anføres det endda, at med Hensyn til Børneforbrydelser er det utvivlsomt, at en stor Del af dem ikke anmeldes, og at Antallet af domfældte næppe naar Halvdelen af dem, som overbevises om Forbrydelse. Der foreligger nogle Oplysninger specielt om Forholdene her i København, som belyser dette Forhold noget nærmere. Jeg anfører saaledes, at Stigningen i Antallet af Forbrydere i 15—18 Aars Alderen for en stor Del er Resultatet af, hvad der er forberedt i Barnealderen. De nærmere Forhold ere saaledes, at i Tiaaret 1881—1891 steg Antallet af Børneforbrydere paa fra 10—15 Aar paa følgende Maade paa 100,000 Mennesker: Antallet af Børn, som bleve dømte i de nævnte Aldersklasser, steg fra 91,3 til 118,7, men Antallet af dem, der erkendtes at være skyldige i Forbrydelse, men ikke bleve dømte, steg fra 60,4 til 166,4 paa 100,000. Deraf ser man altsaa, i hvor overordentlig en Grad Børneforbrydelserne stige, og med Hensyn til hvad der fra Statens Side nu gøres paa dette Omraade, siges det i Betænkningen, at det hidtil anvendte Straffesystem over for Børneforbrydelserne snarere gør Skade end Gavn. Naar man tænker sig, at en Kommission, der er nedsat af Regeringen til at undersøge saadanne Forhold, kommer til det Resultat, at paa det Omraade, hvor Samfundet faktisk foretager sig noget, som selvfølgelig i sin Tid er blevet anset for at være nødvendigt og maaske ogsaa for at være det rigtigste, bliver dette mere til Skade end til Gavn, bliver Følgen deraf, at en stor Del af de mislige Forhold, her ere til Stede, maa tilskrives selve den Virksomhed, Samfundet udfolder. Og naar man saa dertil endvidere føjer, at hvad der sker i de senere Aldersklasser, er som oftest